

ကောင်းကင်

ပုဏ္ဏားတိုက်သော ည

နှင့် ဖြစ် ရပ် ဆန်း ကြယ် ဝ ဩ တို များ

ကျီးမနီးပွဲ

ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ် အဟောင်းများ နှင့် စာဖတ်ပရိသတ် အသစ်များ အားလုံး "မင်္ဂလာရှိသော ညချမ်းလေးပါ။" ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် ရေးသား ဖော်ပြမယ့် အကြောင်းအရာလေးက ဖြစ်ရပ်မှန်လည်း ဖြစ်သလို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေး တစ်ခုပါ။ ယခု ကျွန်တော် ရေးမယ့် ကျီးမနီးပွဲဟာ ဆိုရင်ဖြင့် ရွာတစ်ရွာမှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေး တစ်ခုပါ။ ထို အဖြစ်အပျက်လေးနဲ့ ကြုံပြီး ကတည်းက ကျွန်တော်လည်း ပရလောကသားတွေနဲ့ စတင်ပြီး ချိတ်ဆက်တဲ့ လုပ်ငန်းကို စတင် လုပ်ဆောင်တော့တာ ပါပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီအခု ကျွန်တော် "ကျီးမနီးပွဲ" မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ရွာနာမည်ဟာ ပအိုဝ်းရ် ရွာကလေးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ။ အကယ်၍ ကျွန်တော် နေရာ ပြောတာ မှားသွားခဲ့ရင် ပြောပြပေးပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်မရောက်ဖူးတဲ့ ရွာမို့လို့ ပါ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် ဒီရွာလေးကို ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို စဖြစ်ပြီး ရောက်ဖြစ်သလဲဆိုရင် ကျွန်တော် ဆေးပညာဆိုင်ရာ ဟောပြောပွဲ ဆင်းရင်း ဒီပလိုင်းဆိုတဲ့ ရွာလေးကို ရောက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ နေ့ရက်က (၁၈.၁၁.၂၀၁၈) ကျွန်တော် ရောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ထုံးစံ အတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ခရီးကို မနက်ပိုင်း အစော ထွက်ဖြစ်တယ်ဗျာ။ အဲလိုနဲ့ ကျွန်တော် ခရီးကို မနက် အစော ထွက်လာတယ်။ မနက်စာကိုလည်း IT Cafe မှာ ပဲ

စားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကားကို ဆက်လက်ပြီး မောင်းလာခဲ့တယ်။ ကားပေါ်မှာ လည်း ကျွန်တော့် အဖော်တွေ အားလုံးပါကြတယ်။ ကျွန်တော့် အဖော်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လူအပေါင်းအသင်း အဖော်မရှိပါဘူး။ ဘာ အဖော်လဲ ဆိုရင် ကျွန်တော့် သွားလေရာ အမြဲပါ တတ်တဲ့ အိတ်ဆောင် ကင်မရာ တစ်လုံး ၊ အလင်းထောက်တိုင်၊ ဗီဒီယို ရိုက်လို့ ရတဲ့ ဗီဒီယို ကင်မရာ တစ်လုံးတို့ ပဲ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီရွာမှာ က ကျွန်တော် အနည်းဆုံး (၅) ရက်လောက်ပဲ နေဖြစ်သွားတယ် ။ ကျွန်တော်လည်း ကားကို ဆက်လက် မောင်းလာခဲ့သည် ။ နေ့ခင်း အချိန်လောက်တွင် စစ်ကိုင်းကို စတင် ဝင်ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး GPS ဖွင့်ပြီး မောင်းလာခဲ့သည် ။ ထို့နောက် နေ့လယ် (03:30) လောက်တွင် ရောက်သွားလေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း ရောက်တာနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူကြီးအိမ်မှာ တည်းရပြန်သည် ။ ကျွန်တော် ဒီနားလေးမှာ မြှုပ်ကွက် တစ်ခု မြှုပ်ထားတယ်နော်။ သိတဲ့ လူ ဖော်သွား ပေါ့ဗျာ။

မနက်ခင်းမိုးလင်းသော်...

သူကြီးဖြစ်သူက မနက်စာ လာစားရန် ခေါ်လေသည် ။ သူကြီးက တစ်ယောက်တည်းဗျ။ ပြီးတော့လည်း သူ့မိန်းမက သူ့ကို ပစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ခံစား နေရရှာတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရလဲဆိုရင် သူကြီး အိမ်မှာ မိသားစု ဓာတ်ပုံလေး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ သူကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူကြီးခေါ်တာနဲ့ ချက်ချင်း အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းသွားပြီး မနက်စာ စားခဲ့သည် ။ ထုံးစံ အတိုင်းပေါ့ ဗျာ။ အညာဆိုတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းက လွှတ်ကောင်းတာကိုဗျ။ အဲဒါနဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငရုပ်သီးထောင်း စားပြီး သူကြီးကို ကျွန်တော် လာရတဲ့ အ

ကြောင်းအရင်းကို ပြောပြလိုက်တော့ သူကြီးလည်း ဝမ်းသာမဆုံး ဝိတိ
ဖြစ်နေတာဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း သူကြီး ဝမ်းသာတာ မြင်တော့ ကျွန်
တော်လည်း ဝမ်းသာ မျက်ရည် ကျခဲ့ရတယ်။ ဘာလို့ ဝမ်းသာသလဲဆိုရ
င် ဒီ "ပအိုဝ်းရ်" ဆိုတဲ့ ရွာလေးကတော့ ဖွံ့တော့ ဖွံ့ဖြိုးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
ကျန်းမာရေး ဗဟု သုတဟာ ပြောပေးမယ့် သူမရှိလို့ ရွာသားတွေ ကျန်း
မာရေး မကောင်းခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူကြီးကို ကျွန်
တော် လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေကို ပြောပြတော့ သူကြီးက ကျွန်တော့်
ကို ကောင်းသလို လုပ်ပါ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရွာထဲရှိ ကာလာ
သား တစ်စုကို ခေါ်ပြီး ဆေးခန်း အငယ်လေး တစ်ခု ဖွင့်ဖို့ ပြောတယ်။
သူတို့ ကလည်း ကူညီမယ်ဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဝါးကပ် ဆေးရုံလေး
ဆောက်လိုက် ကြပါတော့တယ်။ အဲလိုနဲ့ ဆောက်လာရာ နေ့ခင်း (03:00
) လောက်တွင် ပြီးသွားလေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း ကာလာသားတို့ အ
တွက် ထန်းရည်ဖိုးပေးကာ သူကြီးဆီ လာခဲ့ပါတော့သည် ။ ကျွန်တော်
လည်း သူကြီးဆီလာတော့ သူကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခု တုန်လှုပ်
ချောက်ချား နေပုံရသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူကြီးကို မေးလိုက်သ
ည် ။

"သူကြီး... ဘာတွေ စဉ်းစားပြီး တွေးကြောက် နေရတာလဲဗျာ။ ကျွန်
တော့်ကို ပြောပြပါဦး။"

"အေး... ငါ ပြောရင် စိတ်တော့ မကောင်းဘူးကွာ။ ငါတို့ ရွာက အရ
င်က မအေးစု ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီ မအေးစုက
အခုလ လပြည့်နေ့ (၂၂.၁၁.၂၀၁၈) ဆိုရင် သူ သေတာ (၄) နှစ် ရှိပြီ။"

ကျွန်တော်လည်း စကားကို နည်းနည်းလေး ရစ်ပြီး ပြောလိုက်ပါသ
ည် ။

"ဟာ...သူကြီးကလည်း သူသေတာနဲ့ သူကြီး ချောက်ချားတာနဲ့ ဘာ ဆိုင်လို့ လဲဗျ။ သေတဲ့ သူက သူ့ဘာသာ သေပြီလေ သူကြီးရဲ့ ။ သူကြီးက ဘာတွေ တွေးပူနေတာတုန်းဗျ။"

သူကြီးကလည်း ပြန်ပြောသည် ။

"အေး... ဘယ်လို ပြောရမလဲကွာ။ အဲဒီ မအေးစု သေပြီးကတည်း ဒီ ရွာကြီး ဒီကျီးမနီးပွဲ အချိန်ရောက်တိုင်း ကလေးတစ်ယောက် ပျောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့လည်း မနက်ကျမှ ငါတို့ ပြန်တွေ့တော့ အဲ ကလေးက သေနေပြီ လူလေးရယ်။ ငါ ဒီနှစ်လည်း ဒီလိုဖြစ်မှာ စိတ်ပူတယ်။"

ကျွန်တော်ကလည်း ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားလေသည် ။

သူကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် ကတိ ပေးလိုက်ပါသည် ။

"သူကြီး ဒီနှစ် ဒီကျီးမနီးပွဲမှာ ကလေးတွေ ပျောက်လည်း မပျောက် စေရဘူး။ သေလည်း မသေစေရဘူး။" ကျွန်တော် ကတိကို အသက်နဲ့ ပေးတယ်။ သူကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောတယ်။

"လူလေး...မင်းက ဘာလုပ်မှာ မလို့ တုန်းကွယ့်။"

"ဒါကတော့...သူကြီးရယ် ကျွန်တော် မပြောပြချင်ဘူး။ အဲနေ့ကျမှ စောင့်ကြည့်နေပါ သူကြီး။"

ကျွန်တော်လည်း နောက်ရက်တွင် ကျန်းမာရေး ဟောပြောပွဲ စတင် ကျင်းပလိုက်သည် ။ ထို့နောက်တွင် တစ်ခါတည်း ဒီကျီးမနီးပွဲ အကြောင်းကိုပါ ပြောလိုက်သည် ။ ရွာသားတွေ အားလုံးကလည်း တစ်ခဲနက် ထောက်ခံကြသည် ။ ထိုသို့ ဟောပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း သူကြီး အိမ်သို့ ပြန် လာပြီး တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်သည် ။ ကျွန်

မနီးပွဲ ဆင်နွဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည် ။ ကြောက်မှာ စိုးမည် ဖြစ်သဖြင့်
မကြောက်ရန် ကျွန်တော့် အစီအစဉ်များကို ပြောပြထားသည် ။ ထို့နောက်
ကျွန်တော်လည်း ထိုပွဲကို ကိုယ်တိုင် ဆင်နွဲ့လိုကြောင်း ပြောသည် ။

မနက်ဖြန် ရောက်သော်...

ရွာထဲရှိ ကလေးများက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းစ ခြေဆုံးအထိ
ပေးကြိုးဖြင့် တိုင်းသည် ။ ထို့နောက် သူတို့ တိုင်းပြီးသည် နှင့် ချက်ချင်း
လက်သမား ဆရာဆီသွားပြီး အလောင်းသေတ္တာ ပြုလုပ် ထားစေသည်
။ ညရောက်သော်... ရွာဆိုတော့လည်း ပုရစ်သံလေး များကလည်း နား
ထောင်လို့ ကောင်းသည် ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ထိုကျိုးမနီးပွဲ ဆင်
နွဲ့ရန်အတွက် ရွာသူ ရွာသားများ ရှေ့မှောက်တွင် စတင်ပြီး ကျွန်တော်
အလောင်းသေတ္တာ ပုံးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် အဖုံး မပိတ်မီ
သူကြီးကို ကျွန်တော် တွေ့နိုင်မည့် နေရာကိုပါ ပြောပြထားလေသည် ။
ကလေးငယ်များကလည်း စတင်ပြီး ကျိုးမနီးပွဲ ဆင်နွဲ့နေပါတော့သည် ။
ဘာလဲဆိုတော့ကား ကျွန်တော့်ကို ထည့်ထားသော အလောင်းပုံးကြီးကို
ထမ်းကာ တစ်နေရာရာ၌ ချခဲ့ပြီး ထိုသရဲမ "မအေးစု" ကို ရင်ထဲမှ တသ
သ ခေါ်နေသည် ။ မကြာခင်တွင် ခွေးများ အူသံကို ကြားရလေသည် ။
ထို့နောက် ကလေးတွေလည်း ရွာထဲကို အမြန် ပြေးသွားလေတော့သည်
။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ယခုချိန်ထိ ကြောက်စိတ်ဆိုတာ မရှိသေး။ ထို့
နောက် လေတိုက်သံလိုလို ။ ဘာလိုလို အသံတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို ဖုံး
အုပ်ထားသော အဝတ်စကို ဖယ်ပစ် လိုက်လေသည် ။ ထို့နောက် ထိုသရဲ
မ "မအေးစု"လည်း ရောက်ရှိလာပါတော့သည် ။ ကျွန်တော်နဲ့ "မအေးစု"
လယ်ပြင်မှာ ဆင်နဲ့ ကျား တွေ့ကြုံပြီပေါ့ဗျာ။

"ဟဲ့အကောင်... နင့်ကို ငါပြောထားတယ်မလား။ နင့်အလုပ် နင်လုပ်

။ ငါ့အလုပ် ငါလုပ်မယ်။ အခု ကိစ္စက နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အသာလေး ဘေးမှာ နေ။ မနေလို့ ကတော့ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့ ။ တစ်ခါတည်း စာရင်း ရှင်းလိုက်လို့ နင် အရိုးတခြား ၊ အသားတခြား ဖြစ်သွားမယ်။"

ကျွန်တော်ကလည်း မကြောက်တတ်သူပီပီ အာခံပြီး ပြောပြလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ စာရင်းရှင်းချင်လို့ ဒီကို ရောက်နေတာ။ ဒီနေရာကို ပို့လာတဲ့ ကလေးတွေလည်း ပြန်သွားကြပြီ။ ခင်ဗျား စာရင်းရှင်းချင်ရင် ဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ ပဲ ရှင်းမယ်။ ခင်ဗျား လေတွေ သိပ်မပေါနဲ့ ။ ခင်ဗျား ဘာအကောင်လဲဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်း ကြီး သိထားပြီးပြီ။"

"အေး ကောင်းပြီလေ။ နင်က ငါနဲ့ ရှင်းချင်တယ်ဆိုမှ တော့ ငါကလည်း ရှင်းရတော့မှာ ပေါ့။"

"ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ဒါပေါ့"

ကျွန်တော်နဲ့ ထိုသရဲနဲ့ အပြန်အလှန် စတင်ပြီး တိုက်ပွဲ ဆင်ပါတော့သည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း မြေပြင်တွင် တစ်ခါတည်း သူနဲ့ စကားစပြောကတည်းက ထုံးဖြူး ထားသည် ။ ထိုထုံးဖြူး ထားရခြင်းမှာ ကျွန်တော် မကြာခင် အောက်လမ်းပညာ ဒုတိယ အဆင့် (မကောင်းသည့် အန္တရာယ်ကို မောင်းထုတ်သည့် အဆင့်) ကို လုပ်ဆောင်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ထုံးများကို သူနဲ့ စကားပြောရင်း ထုံးဖြင့် ကြိုတင် ဖြူးထားသည် ။

ထို့နောက် သရဲမက ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်ထဲရှိ လက်နက်များ ဖြင့် ပစ်ပေါက်ပြီး စတင် တိုက်ပွဲ ဆင်ပါတော့သည် ။ ကျွန်တော်လည်း အောက်လမ်းပညာနှင့် အင်းကွက် ပညာတို့ ကို ကောင်းစွာ အသုံးပြုပြီး ကာ

ကွယ်ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် သရဲမက အနည်းငယ် အံ့ဩသွားလေသည် ။
ထို့နောက် ထိုသရဲမကလည်း ကျွန်တော့်ကို လှုပ်လို့ မရအောင်
ချုံ့ပုတ်များ ၏ အရွက်များ ဖြင့် ရစ်ပတ် ထားလေတော့သည် ။ ထိုအခါ
တွင် ကျွန်တော် အငိုက်မိသွားလေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း လုံးဝ လှုပ်
လို့ မရတော့ချေ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစား
နေခိုက် ထိုသရဲမက ကျွန်တော့် ရင်ဝတည့်တည့်ကို ဓားဖြင့် ထိုးခဲ့လေ
သည် ။ ကျွန်တော် ထိုသို့ ထိုးခံရသည် နှင့် သရဲမလည်း မြေအောက်ရှိ င
ရဲသားများက ခေါ်သွားလေတော့သည် ။ ဘာလို့ ခေါ်သွားသလဲဆိုရင်
ကျွန်တော့် လည်ပင်းမှာ ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့သော (၇ ရက်) ဆိုသော
ပရလောက ဝတ္ထုထဲမှာ ဆရာ ဦးအောင်မြင့် ပေးထားသော
ဆွဲကြိုးကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ထိုဆွဲကြိုးသည် မကောင်းသော ရန်များကို
မိမိ စိတ်ထဲတွင် မှန်းရုံဖြင့် ထိုမကောင်းသော ရန်၊ မကောင်းသော ရန်
သူများကို သုတ်သင် ချေမှုန်းသော အရာဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော် ထိုသရဲမ
ကို ငရဲပြည်ကို ပို့ပြီး အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ခိုင်းထားလိုက်သည် ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း မနက်ခင်းတွင် သူကြီးတို့ ရွာသား တစ်သို
က် ကျွန်တော် ရှိရာသို့ လာပြီး ကျွန်တော့် အသက် ဆန့်တငင်ငင် ဖြစ်နေ
သောကြောင့် ချက်ချင်း မြို့ပေါ်ရှိ ဆေးရုံပို့လေသည် ။ ထိုဆေးရုံက လ
က်မခံသဖြင့် ကျွန်တော့် မွေးဇာတိဖြစ်သော ရန်ကုန် ဆေးရုံသို့
ထပ်မံပြီး ပို့ဆောင်လေတော့သည် ။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် ရင်ဝကို ထိုး
သောကြောင့် နှလုံးနှင့်ပင် အရမ်းနီးသည် ။ ထို့ကြောင့် နှလုံးကို ဆရာဝ
န်များက သေချာကြည့်လိုက်တော့ နှလုံးမှာ ပေါက်ပြဲ ဒဏ်ရာရထားလေ
သည် ။ ချက်ချင်းပင် ဆရာဝန်များကလည်း နှလုံးကို သေချာ
ချုပ်ထားပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တ နားစေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း
ပြန်ပြီး သတိလည်လာတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်မှန်း မသိခဲ့တာ

နဲ့ ပဲ သူကြီးတို့ ကို မေးလိုက်မှ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို သတိရမိလိုက်သည် ။ သူကြီးနဲ့ အတူ ရွာသားတွေကလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုပြီး ကျွန်တော့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး တစ်ပတ်နေမှ ပြန်သွားခဲ့ကြသည် ။ ရွာရှိ ကျန်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကိုလည်း ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သွားယူပေး လိုက်သည် ။ ထို့နောက် သူကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်သော အားဖြင့် ဆေးဖိုးကို သူရင်းမည်ဟု ပြောသောကြောင့် ဆေးဖိုးမှာ လည်း ရှင်းစရာ မရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ဆေးရုံမှာ ခွဲရတဲ့ လူနာတစ်ယောက်မို့လို့ ပါပဲ ခင်ဗျာ။ သူကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မကြာ မကြာ ရွာကို လာလည်ပါ ဆိုပြီး ဖိတ်ခေါ်ပါတော့သည် ။ ကျွန်တော်လည်း ၁ ပတ်လောက် ကြာတော့ ဆေးရုံကနေ ဆင်း လိုက်လေသည် ။ ထို့နောက် အိမ်ပြန် နားလေတော့သည် ။ ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ပအိုဝ်းရ်ရွာနှင့်ရွာရှိ သရဲမ မအေးစိန်တို့ ကို သတိရစွာဖြင့် ဒီစာပေလေးကို ရေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

နောက်ထပ်ပြီး သရဲရှိမယ့် နေရာတွေကို ကျွန်တော် အသက်ရှိသလောက် သွားပြီး စာရေးနေမှာ ပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်ပေးပါဦး ခင်ဗျာ။ စာဖတ်ပေးကြပါသော ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ် အဟောင်းများ နှင့် စာဖတ်ပရိသတ် အသစ်များကို ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

ကောင်းကင် (လူ့ပြည်သို့ တစ်ခေါက်လာလည်သူ)